

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

126. szám.

Pest, augustus 9. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

A tegnapi szavazat úgy látszik, még nem ütötte agyon a kigyót.

Az ülés kezdetén lezárva az elnöki székéből, a szószebbé Pázmándi Dénes lépett.

És volt egy hosszú beszéd, csűrös csavarás, hogy ő mint pártolja a tegnapi határozatot mint nem pártolja — s végre kiszült, hogy ő elnöksége a közös iskolának csak egy igen jesuita értelemben lehet barátja.

Ollyaténképen tudni illik, ha a külön hitfelekezethek a magán iskolák alapítása megengedtetvén, az illyenek régibb alapítványait megtartandják, egyszersmind pedig felmentetnek azon tehertől, melly szerint a közös iskolák számára a többiekkel együtt adóznak.

És gondolná-e az olvasó, hogy a nem régiben még népszerű Pázmándi Dénes, mellyik argumentummal élt javaslata támogatására?

Azt mondta, hogy ha ezt nem tesszük, az országban vallási háború lesz.

Magyarok! Efféléket beszélnek rólunk azok kiket, hogy minket képviseljenek, a követi székbe oda küldünk.

Mit kell megérni e szép haza becsületes és értelmes fiainak, hogy a nyullelküek azt fogják rájuk, hogy itt nálunk a vallási háború csak lehetséges is.

Illyes csak a Döbrögi-féle fajta táblabíráknak juthatnak eszökbe, kik a népet magas kényelmekből már megszokták úgy tekinteni mint minden perczben lázadásra kész rabszolgákat.

Magyarországban vallási háború! — Nevetünk kellene, ha az undok rágalmon lelkünk mélyéből nem boszankodnánk. —

Magyarországban legalább a reformatio óta soha sem volt vallási háború, hanem volt háború, mellyet némelyek vallási háborúnak neveztek el.

Magyarországban csak függetlenségi háború volt. —

Magyarországban két nagy párt van, a nemzeti függetlenségpártja, s a félénk pulya lelkű táblabíráké, kiknek csak saját kényelmük legyen; a haza szépsége, függetlenségének dicsősége olly dolgok mellyek rá nézve érdekl nem bírnak. Az az, hogy szeretnék ők ugyan ha az úgy volna, de ha magától a jó isten ajándékából nem jön, ők bizony meg nem mozdulnak.

Ime tegnap a ház egy méltóságteljes határozatot hozott.

Ma a nyulszívűség rémkiáltásokkal tölti be a hazát. Elkiáltják magokat: hogy a haza veszélyben van, hogy e határozatra a papista a kalvinistára fog rohanni, gyujtogatás, rablás, és gyilkosság fog mindenfelé bekövetkezni.

Hogyan? és volnának még Magyarországon, kik azt hiszik, hogy a régi és újabb mozgalmaknak alapja bár mikor is a vallás lett volna? —

A dynasticus aristocrazia, melly a függetlenség bajnokainak véréből felgazdagodott, s a hazát az osztráknak eladta, ez volt a legelső áruló a szabadság barátai ellenében, ki zászlóira a vallást tűzék fel.

A nép soha illyenekhez nem folyamodott. A mi népünk e részben sok más európai nemzeteknél felvilágosultabb.

Nálunk e legalsóbbosztályu emberektől gyakran hallhatni. Mind egy az, legyen valaki papista, kalvinista, csak hogy becsületes ember legyen.

Hanem ha valaki nem a népet, hanem Hám Jánost, a kanonokat még a debreczeni professorok közül a legpedansabbakat, a komáromi és miskolczy rectorokat, vas kalapos espereseket kérdegeti, akkor legkevésbé csudálkozhatni, ha illy ferde fogalmakat kell a szószekről hallanunk.

Bátornak kell lenni. Az idők kemények, s mi akkor lépünk fel az idők ellenében a világon a legpéldátlanabb gyávasággal.

A ministerium, mindenre, a mi csak annyi nehézséggel jár, hogy egy ív papirkával el nem intézhető már azt feleli. Nem lehet! Mit tegyünk? Mikor így, mikor amúgy.

Ez pedig nem igaz, a mint azt az ország át fogja látni, csak hogy későn.

Hogyan, egy oskolai ügyért fog nálunk lázadás lenni? —

Miért nem lett hát lázadás a mult országgyűlési megyei törvény miatt, melly mint a ki azt megtekintí, maga a megtestesített anarchia.

Ime! Magyarországot annyi vallási és nemzeti különbségek mellett a százados megyei institutionak a legotrombább moderban lett szétbomlása sem ejté lázadásba?

Félre tehát azon hazug vészmadarakkal, kik a táblabírói túnyaság kellemei miatt undok károgaikkal a félénkebbeket minden lépés előtt a legborzasztóbb rémekkel ijesztgetik.

* * *

Délután 3 órákor.

Az ülés az ingerültség legmagasb fokán állott. A világhistoria még olly zsarnoktöbbséget soha sem látott.

Előbbeni cikkünkben előadtuk Pázmándi módosítványát. Vita alatt leginkább arra figyeltünk, mi hát tulajdonképen ezen módosítvány czélja, és értelme.

Meghallgatuk Pázmándit magát, midőn az ülés végén indítványához szólott. Elmondott vagy negyven argumentumot, más negyven ellenvéleményt pedig megczáfolt. De részünkről be kell vallanunk abbéli elmeengenesékünket, hogy beszédének legnagyobb részét nem értettük.

Annyit sejtünk, hogy a ministerium a tegnapi cladest Eötvösre akarja tolni.

Eötvöst akarják áldozatul oda adni — s tegnapi bukásukból az új indítványgyözedelmesen felemelkedve a közoktatási tárca oda esnek Pázmándi kezébe.

A ministerium az éjjel majd megpukkant mérgében.

És mintha összeesküdtek volna, hogy a tegnapi kudarcot nem türik, szabály nem szabály, lovagiasság nem lovagiasság, illendő viselet, nem illendő viselet — e szavazatot ma vissza fogják huzni.

És erre nézve legjobb volt egy Pázmándi féle indítvány, mellynek végértelme úgy el volt rejtve, hogy azt tulajdonképen az ördög sem értette.

Végre pedig midőn azt az elnök másodsor felolvasta egy pillanatra úgy látszott, hogy az a Madarász féle ellenindítványjal, melly a tegnapi határozatot fentartani kívánta lényegileg megegyez.

Egész nap mintha dróton rángatták volna a kedélyeket úgy ingadozott a ház jobbra.

De mit tesz a többség?

A másod elnök, Pálfi János szavazatra Pázmándi indítványát tüzi ki.

Ezen parlamentarizmus hamis kártyavetés valószínűs kartács volt a baloldal sorai között.

Mind felugrottak, és protestáltak az illyen önkény és szabálytalanság ellen.

Hogyan! kiáltanak sokan. — Tegnap a ház nagy többséggel elhatározza, hogy az iskolák közők legyenek, midőn arról volna szó, hogy a tegnapi határozatnak szerkezetét alapítsuk meg akkor egyes tag indítványának az elnök önkényesen ad elsőséget. —

Rettenetes zaj volt, jobbról balról kiabálások, rendreutasítás, és ezer mindennemű közbeszólás, melly lehetett szitkolózás, gunyó fenyegetés, vagy akármí.

De honnan e rögtöni változás. Mit álmodtak az éjjel a táblabírák, hogy megint így összecsalakoztak.

Tán konferenzia volt. Ugy tudjuk nem. Vagy legalább csak egy igen csekély számú tagból áll.

Minek is? néhány egyén monopolisálja itt a szavazatot, a nemzet képviselői egy pár száz gépként használtatja magát.

Ezekkel nem is konferenziazgatnak, semmiről előre nem értesítik, olyanok mint a puska, melyet ha megtöltötenek, a kéz parancsára el fog sülni.

De hát honnan ezen élet halálra vivot csata? Tán, par hasard, a nagyfejű táblabírák Pázmándi sületlen beszéde által oda kapacitáltattak. Magyarország, sőt Europa sorsa attól függ, ha elfogadjatik e ezen alkalmatlankodó, s tolakodó indítvány, vagy nem. —

Ne menjünk itt oly messzire. Az ok egyszerű, egy némely ministerek kimondották, hogy ha Pázmándi indítványa elvettetik, vagy pedig visszahuzatik a törvényjavaslat egészben véve, akkor a ministeriumból ki fognak lépni.

Ezt hallva a táblabíró mindnyájának lelke a csisma szárába szállott.

És mért? Azért tán mert azt hiszik hogy a jelen minisztereken kívül más alkalmas emberek nincsenek.

Erre ők nem mennek. Nincs a világon táblabíró, ki illyest hinne magáról. Fogadunk akár kivel hogy a táblabíró fel merné vállalni az angol finanszmesterséget is.

Ez hát nem nehézség.

Hanem azt mondják, ha a mostani ministerium lép, nem fognak egy újabbat megerősíteni, különösen pedig a pénz és hadügyet.

Ez a hájfejű táblabíró legplausibilisebb argumentuma, ez a krampusz, mellyel a nyullelküek azokat ijesztetik, kik csak a más fejével tudnak gondolkodni.

De ezen ok a világon a legnevetesegebb. És azt mondjuk. Megverte azt a ministeriumot mind a három isten, melly csak azzal állhat fel, ha felülről meg van erősítve.

Azok kik illyeneket terjesztgetnek, a parlamentarai életnek abéczejét sem tudják.

Oh szolganép! melly a Sanctio pragmatica dülöngő oszlopánál vakbuzgóan tömjénez, mi a te érdeked, mi dicsőséged.

Az hogy legyen ministeriumodtól a tunyasság, halogatás, s az indolentiának minden nemei szíve fészkelék magokat, hanem hogy ezen ministerium egy inspruki papirkán meg legyen erősítve.

És daczára ezen megerősítésnek, mégis megcsúsznak minket, a mikor csak majd lehet, mint eddigi historiánk mutatja.

Vagy pedig legyen lelkes, bátor, tevékeny, szabadelvű, s a nemzeti függetlenség zászlója alatt küzdő ministerium, mellynek azonban épen oly nagy szüksége nincs is hogy Inspruckba megerősítsék.

Majd megerősíti István Nádor, mert a kire a törvények szentesítése bizva van, arra a világon minden rá van bizva.

De erre nem fognánk menni.

Vagy tán volna a többség tagjai közül csak egy oly tátott száju Verböczianus is, hogy azt gondolná, a bécsi kormány azért nem támad meg minket, azért engedi magára a magyar pénz, és hadügyministeriumot mert Ferdinand az 1848diki törvényeket aláírta, mert a Batthyányi ministeriumot megerősítette.

A ki illyet gondol, job lesz menjen haza, s bujjon sutba.

De tán némileg eltértünk a tárgyról.

Térjünk vissza. Határozat nem hozattatott. A kevesebbség nem engedé, hogy rajta ezen alávaló zsarnokság elkövetessék. Felkölt és protestalt.

Már oda akarták hagyni a teremtet, sokan köptek, azt mondták, gyalázat, becstelenség, visszaélés a nemzet bizalmával. Ha Pest magyar város volna, estére már az utcákon barrikádok állnának.

Mind ez a legirtozatosabb zaj között, míg végre az elnök az ülést a nélkül, hogy a ház ezt neki tanácsolta volna, minden eredmény nélkül szétoszlatta.

Ennek hire fog menni a vidéken. Elmegyen hire, hogy a mostani többség hidegebb zsarnok mint akár Apponyiék voltak.

A kisebbség e mai jelenet után már azt is várhatja, hogy a teremből phisicai erővel kidobassék, levettessék az ablakból, vagy plane guilotin alá vezetessék.

Ha így megyen, irtoztató napoknak nézhetünk elébe. —

Eza'att pedig míg itt de lana caprina vitázunk, az ország darabonként fogy, s az országgyűlés, melly a haza veszedelme elhárításaira hivatott egybe, másfél hónap után ott van, hogy a katonaiállás törvényét fel sem vette.

Szolnok, augustus 5-én.

A hét ősapák, hazát szereztek nekünk, vérrel, kinszenvedéssel, és halállal. —

Dicső nagy hazát, — hol az ősz dunának, és tisztának tündöklő habjai: termékeny földön hőmpölyögnek át. —

Hol, a zöldpalástú bérczek sötét kebelében: buján, tenyészik a drága ércznek mindannyi neme. —

Hol a szabadság virágos térein, boldognak kellene lenni a népnek, — nagyok, hatalmasnak és önállónak. —

De e jólétre hivatott népet: hervasztó rablánczokra füzte agyászosemlékű egyenletlenség; s ennek leánya a pragmatica sanctio meggya-

lázta a nemzetek szabad sorai előtt, mert illy szerződésre lépett egy házzal. —

1-ör. Hogy ki az uralkodó legkorosabb fia, — legyen az bár gyenge, gyáva, romlott lelkű, északáros, zsarnok, egy személyben: bitorolja halála perczéig a magyar kincseit, és szeplőtelen szent koronáját. —

2-ör. A magyar nép sorsa legyen: sorvasztó börtön, csendesen gyilkoló méreg, alacsony hódolat, szenvedés, nyomor, s vak engedelmisség.

3-ör. E szerződés addig tartson, a meddig a mulandóság; az az örökké. —

Ezen kétségbejítő szerződések úgy valaminél az ebből folyó pártszenvedélyek undok rohamai, megtörték ugyan e hazát, de az enyészet fátyolát reá borítani nem voltak képesek. —

Azonban most oly körülmények között vagyunk, hogy ha nem segítünk a dolgon, magyar nemzet nem leend többé. —

A magyar nemzet hasonlít most a virághoz, mellynek ölen féreg éledeleg, ha e férget ki nem irtjuk, a haza néhány pillanat alatt elhervadhat.

A nemzet közel áll a halál pillanatához, ám de e pillanat hatalmát csak oly feltétel alatt lehetünk képesek megsemmisíteni: ha a jelenlegi kormány tagjai közül egynémelyeket, táblabíró pajtásaik tétlen tömkelegébe visszautasítandunk.

Illy kormányzó egyénecskék alatt, célját éri a dynastia, a táblabíró-párt, s az új szabadság sirba száll. —

Ők a leghatalmasabb gyilkoló eszközök azok kezében: kiknek ősei, vérpadon ölték meg a lélek fenenségét, önállóságát, a szó tiszta érzelmeit.

Kik meggyilkoltatták Martinovicsot, őreit a nemzetnek, s bajnokait a szabadságnak. —

Polgártársak! —

A hazát veszély fenyíti! — ám de e veszély nem a rác, szerb, illyr, szláv, s osztrák pártütések által képviseltetik, hanem a kormány tagja egynémelyikének vétkes gondatlansága, talán rossz akarata, avagy gyávasága által. —

Igen! mert mit cselekedett a többi között a napokban a hadügyminister? —

Hozzánk küld egy hivatalos levelet, — abban megírja: hogy a haza veszedelemben van: hogy mentjük meg a hazát; hogy minél többet siesünk Kullára. —

Megírja: hogy azok, kik hon fegyverekkel el nem láttathatnak, Szólnokon fognak felfegyverkeztetni. —

Megírja: hogy itt kapunk löport, golyót, s hogy innen, gözhajón szállítatunk el Szegedre.

S mi lett a következés. —

Összeszerzünk három ezer egynehány száz nemzetőrt, kapacitáljuk azokat, fellelkesítjük, s azok a legnagyobb áldozatkészséggel rohannak Szólnokba. — Elérkezünk, kérdezősködünk egyről, másról, s végre kiszül: hogy se gözös, se fegyver, se lövész nincs számunkra rendelve. Gyönyörű helyzet! —

Az emberek elsápadnak, a táblabírák káromkodnak, sokan nem csak a ministerium, hanem ön magok iránt is elvesztik bizalmukat. Számtalanon vissza akarnak térni, s fenhargon hirdetik megcsalt a ministerium! — gyalázat rájok! nem hiszünk többé szavoknak! — *)

*) Enfin nyílik a táblabíró szeme.

Azonban erélyes, és bátor őrnagyunk Lendey Károly lecsendesíti a fellázadt kedélyeket, s egy főhadnagy küldetik az illető ministeriumhoz.

Mielőtt azonban ez Pestre indulna értekezni, a hadügyministeriől egy hivatallevél érkezik az alispányhoz. —

A hadügyminister azt írja: „hogymivel a gyakori szállítások a gőzök gépezetére kártékonyan hatnak: tehát a leikes 3600 nemzetőrök menjenek gyalog Kullára.“ — A lőszeközökről, s egyéb szükséges, és megígért fegyverekről pedig csak egy silány említést sem tesz. —

A nép ismét fellázad, azonban áttekinti az ügy fontosságát, s keserű türelemmel várja következtetését. —

Ezalatt a főhadnagy bemegy Pestre. — Felkeresi a hadügyministert, s az uram fia! egész álmélkodással kérdezi a főhadnagytól, „hogymár Szolnokon vannak a hevesi nemzetőrök?“

Ez szörnyűség uraim, ez istentelen bábuzás.

A hadügyminister azt írja: hogy menjünk gyalog Kullára, s nem tudja: hogy Szolnokon vagyunk. —

A főhadnagy elbeszéli, „hogyma nép ingerült, megesalatra hiszi magát, s hogy gyalog, s fegyvertelenül nincs kedve mészárszékre menni. — Nincs-e igazsága? Gyalog? Hagyán, de fegyvertelenül!“

A hadügyminister végre kaszákat küldött s azzal ereszté el a főhadnagyt, hogy gőzhajón fogunk Szegedig utazni.

A főhadnagy visszatér, . . . másnap indulni akarunk, s egy dióhéj gőzös sincs számunkra rendelve. —

De a lelkesültség, újra legyőzi az ármány, vagy gondatlanság szellemét, s Blaskovich Gyula derék alispánunk rendelkezése nyomán, majd csak elvisznek már valahára Szegedig, a jószívű tiszaiak. —

Lőszereink azonban folyvást mincsenek, ki tudja lesz e figyelme eziránt a hadügyministernek oda lent? Ha lemegyünk, s nem találunk lőszereket, s kérni fogunk, ismét azt fogja mondani a hadügyminister. Hát már oda lent vannak a hevesiek?

Illyen kormányunk van!

Legyünk éberen, . . . mert ha magunk nem intézkedünk: a nemzet fejére szégyen, s gyászt hoz a középponton sátorát felütötte tunyaság.

Gyalázat arra, és halál: ki pártszinezetet affectál, s vétkes viselkedésből csak ártani akar az ügynek; azonban átok érje azt: ki midőn a nemzet léte felett forog a koczka, akkor nem szóval fel, hanem elhallgat, s undok részvétlenséggel nézi mint haldoklik e hatalomra hivatott gyönyörű nemzet.

Mit mondjunk egy illy ministeriumra, mely lelketlenségénél fogva a népben a legveszedelmeseb eszméket enged meggyökerezni.

Jaj annak a kormánynak, melyről azon hír kezd elterjedni, hogy a néppel játszik, hogy a legnagyobb szerű dolgokkal, millyen a haza veszedelme csak játszik, csak bolondot üz.

Alvó táblabírák közé, az ősi karszékbe azon emberekkel, kik e förradalmi időkben a kormány rudját erélyesen tartani nem tudják.

Vagy tán a kormány rudja valójában nincs is kezökben? — Tán egy iszonyatos szemfényvesztés az a midőn mi gondoljuk, hogy külön álló független kormányunk van?

Erdélyi József
nem régen még tagja egy bizodalom-
szavazó deputationak.

Szerkesztő!

Adjon, az Isten áldja meg, egy kis helyet lapjában.

Kecskeméten herczeg Koháry alapította gymnasiumban, néhány évek előtt mint I. humanitatis scholae auditores-ek valánk, nagyon tisztelendő s tudó Vattay Pál tanító ur ügyes pofozó kezecsi alatt.

A napi renden kapott: vos bubali, asini, trunci, pásztorones, gulyasónes, kanászónes, kecskeméti betyárónes annyira elbúsítanak többünket, hogy tudományos szentelt célunkat megváltoztatni kénytelenítettünk.

Ép ön lapja 116 sz. olvasám a vallás minister ur azon rendeletét, melly szerint az 50 számot betöltött különb vallás felekezetű tanuló gyermekek külön neveltessenek saját vallásu tanítóiktól.

Mi kik lelkünkben örvendénk azon, hogy ha már nekünk nem lehetett is törvényessen a ref. iskolákba járni, legalább fiatalabbjaink oda járhatnak, de ezeknek is eleredett orruk vére vallás minister ur minapi rendelete végett.

Kérjük a ministert vegye vissza rendelkezését, tekintse a jelen vallásegyenlőséget, tekintse kecskeméti cath. fiatalok majd általános számának Schuster inasokká leendősegeiket, ha még szünnellen az „April scholas Pius czime alá rejtődött barbarok kezeiből veendik a fog hullató pofokat.

Kecskemét, augusztus 3-án 1848.

Toth Károly
társai nevében.

Toth Károly polgártárs! Tegnap lapunk szerint önnek kívánata ki van elégítve.

Még tiz esztendő mulva is, ha élünk meg fogunk emlékezni, milly dicsőségesen puffentették le azon, a szent inquisitio rendszerére alapított törvénykét.

Reméljük hogy Lauka barátunk Charivarijába nem sokára híven közölve látandjuk azon comice savanyu képet, millyent a cultusminister a szavazás vége felé csináljatott.

Mákvirágok.

— Bécsben levő testőreink egyike mult vasárnap egy csoport s c h w a r z g e l b spiesburger előtt Daum kávéházában vitatkozva, biztosítá ezen had és pénzügyre vagyó Frájdokat, hogy ha a német illir és muszka, egyesülten képes volna Magyarországot semnivé tenni, s a magyarok közül csak kettőt meghagyni, ezen kettő egyike pénz- a másik hadügy-minister len-

ne. — Azt mondják, hogy derék hazánkfiának ezen nyilatkozata a körüle levőket olly bosszúságra ingerlé, miképp — a billiardokról minden fehér és vörös magyar színű golyókat száműztek, s helyettök csupa echt schwarzgelbetek tétettek.

— Első magyar hadigőzösünk „Mészáros“, s visszajött mert gépezeterosz: első magyar felelős független hadügyministerünk „Mészáros“ elment, mert törvényjavaslata silány: következőleg a hasonlóság a kettő közt az, hogy állását egyik sem tudja betölteni; a különbség pedig az, hogy míg Mészáros gőzös feljött, addig Mészáros minister leszálloban van.

— Mult vasárnap a Széchenyi-ligetben nagy multság volt bemeneti díj mellett. A bejött öszveg az önkénytesek egyrészbeni felszerelésire fordítatott. Igen sok ember volt jelen. Történetesen komoly kedélyünk volt, s úgy elméláztunk, hogy szemeink előtt egészen más jelenetet véltünk látni. A kioskot elnöki tribune-nek néztük, mellyből az elnöknek tulajdonképpen Cassamaedchen — olly unakozva tekintgetni, ha szét, s honnan a jegyzők — már a marquee-ek — le s felsétálgatnak, a tagok pedig — sajátlag a vendégek — néha feltéintenek az elnöknek egy pár sentimentalis phrasist mondani. — Látni véltük a szószéket zenészi kar emelvényének képében, de e csalódásunk nem soká tartott mert a banda nagyobb pauszákat csinált darabjai közt, s kevesebb kixert és hamis bangot adott mint bizonyos ház szószéke. Látni hittük továbbá a jobb oldalt ugyan azon boldog arcokkal; még a nők is, mind csikianus és bernatiannus színben tűntek fel, olly táblabíró és táblabíroné szagu volt itt minden, hogy önkénytelenül is tovább fordítók szemünket, és csalódásunk ekkor tökéletes lön, mert Kovács József hegedűjének hangjára olly közel s olly szorongva fülelőket valóban a centrumnak néztük, melly Deák Ferencz pillantásait mind zsebre rakja, szavait pedig rögtön elnyelé; s hallani véltük a maradjont, melly a logikai leczkzésre elzengen, szokott s továbbánk szemüvegünkkel, s ime othon találtuk magunkat a baloldalom és láttuk Madarász Lászlót Teleki Lászlót, és sok másokat az ellenzék derék bajnokai közül, láttuk a nők lekesebbjeit Csekonics Jánosnét, Orczinét több baloldali hölgyekkel, ballottuk a zsibajt és szüntek — zajt az élet ezen jeleit, s már éppen nézni akartuk illy hatalmas illusiókban, hogy micsoda hangok jönnek a szószékrol midőn egyszerre Csiki Sándor hangja üt meg füleinket, s illusionk utolsó perczeiben őt a szószékben lenni képzelvén — székünkrol felszökve rohantunk ki az erkelyre azaz azivarozni a fasorok közzé, s csak akkor üdültünk ki elszorodásunk okozta képzelgéseinkből, midőn egy ministert láttunk, ki fiának cigánykerékvetési geniejét a sétálók előtt producaltatá; ezen látomány — melly tán a nevelési ügyminister törvényjavaslatának illustratiójára szolgálhatott — annyira kijózanita, miképp állátuk, hogy mi csakugyan nem a képviselői tábla termében hanem a sétatéren vagyunk, hol bár kevesebb zöltség van ugyan mint amott, de azért Rousscau Emil-jéről az ember helyesebb fogalmakat teremthet magának.

— A nagy Kristóf körül állás emeltetett. Némelyek ebből azt következtetik, hogy az alkalmi illuminációs latin versekben erős Hofrath von Birli az említett óriás szobrot a szerbek ellen akarja küldeni. Kár hogy az eszme illy későre jött! milly derék k. biztos lett volna Kristóf bácsiból! azonkívül, hogy szívét bármily szép illy menyecske szemei sem lágyíthatták volna meg, még elleneink sem mondhatták volna, hogy ott állnak seregeink a faképnél. Mostani alkalmazása iránt ugyan semmit sem hallottunk még, de annyit tudunk, hogy a tolnai nemzetörség zászlótartójának nem való, mert nem tud — retrálni.

— Azt kérdék, miért hogy a főrendek olly keveset dolgoznak? Felelet, mert ön sirját nem igen szereti az ember gyorsan ásni. — Mások pedig azon akadtak fel, hogy ollykori üléseik is már 12 órakor bezáratnak; pedig az nagyon természetes, miután magokat képviselőkké akarják qualificalni. — Némelyek azon is csodálkoztak, hogy miért nem láthatni a főrendek karzatán a lelkes Battyáninét és Károlynét, miért nem a valódi honleányokat a kedves Liptai nőtestvérpárt, és több más gyöngycit a hölgytengernek. Mi ezen sem csodálkozunk, — bár sajnáljuk, mert a szónoklatok saharájában mi is örömet néznénk néha egy kis karzati oise-ra — mert azt a halotti szagot nem igen állhatják ki a gyöngéd női érzékek. —

— Ki egy rozsz fél görögdiányt 1 ft 30 krral olvasd egy forint harmincz krajczárral akar fizetni menjen a Liciniusba, hol e mellett a kellner 24 olvasd huszonnégy krral szokott az illetéknél többet számítani! Némelyek ugyan azt hiszik, hogy miután egy jó fél görögdiányt Pest első vendéglőjében — értjük az angol királynét — 50 váltó krért kaphatni, Licinius ő másod rangu szentségességu korcsmája is beérhetné ennyivel, azonban az így gondolkodók nem gondolják meg, hogy a korcsmáros házat akar építeni, a kellner pedig korcsmát szándokszik a háziúrrá leendő jelenlegi gazdájánál nyitni. Nem tudjuk az a sz. Licinius a kaput-lehuzó korcsmárosok és család kellnerék patronusa-e vagy sem? de az építendő ház tetőjére mindenesetre igen illeni fog; hasonloul azon különböző szintű posztókból vart zászlóhoz, melyet az egykori szabó maga előtt reminiscen-tiáként tartott.

— Híre van, hogy Bernát József szakácskönyvet fog közelebből kiadni, melyben többek közt azon Auflauf receptje is ben fog foglaltatni, melyet Német Berczi a ház elébe tált; valamint azon Eingemachtes sem fog hiányzani, melyért a nevelésügyi minster a ház által ausgemacht worden ist. De — mint értettük e munkácskának leg-

érdekesebb része az leend, melyben mind ama különféle sauceok leiratnak, melyekben Bernát József benne maradt. Nevezetes leend meg Napoleon kedvencz ételének receptje, melyet csak Bernát ur szakácsa tud készíteni, s melyet az érdemes képviselő Catastroph in castroll-nak nevez. Less benne még többféle Smarn is Csiki Sándortól, valamint azon Heis abg'sottenes sem lesz kifeledve, melyel a hadügyminister törvényjavaslata az osztályokban tractáltatott. Kik e nevezetes munkát látták, azt állítják, hogy az olvasó mulattatására a szerző több gastronomiai kalandjait is elbeszéli. A többek közt megemlítvén, hogy miként monda egyszer egy kellnernek: Zi göben zi mir einen Snepf, aber fergeszsen zi nikt ihren T—k.

Csernátoni.

H I R D E T É S E K.

N y i l a t k o z a t.

A parancsnokságom alatt alakult önkényes lovas csapathoz, nem csatlakozhatni többen azon okból nyilatkoztak, mert nem képesek a meghatározott egyenruhát most megszerezni, — mert nem tudják mi tevők, ha lovaik agyonlövetnek, vagy haszonvehellenné tételnek.

Ezen aggodalmok elhárítására kijelentem, hogy az egyenruhából legyen csak egy egyszerű zöld dolmány czinober veres zsinorral, és egyszerű csáko, fegyverből pedig jó kard, — ha a többi megszerzése lehetlen. — A lovak iránt pedig azon rendelkezés történt, hogy az illető károsultak a haszonvehellenné tettekért vagy más hasonneműt kapnak, vagy 120 pengő forint erejéig kártalanítatnak.

Ezuttal egyszersmind azoknak, kik ez önkényes lovas csapathoz most vagy később csatlakozni akarnak, — tudokra adatik, hogy ebbéli szándéukat jelentsék be, Simony Flori urnak, (dunasor „angol királyné“ fogadó mellett) ki a fölvételre meg van hatalmazva, egyszersmind az illető utasításokkal ellátva.

Az előcsapat csütörtökön induland Kazinczy Lajos ur vezérlete alatt.

Költ Pesten, aug. 8-kán 1848.

Báró Lo Prestú Lajos.

Oszwald testvérek,

a Józseftéren,

ajánlják a **nemzeti örsereg** számára szabály szerinti kész munkáikat, mint: lovaskardokat, lószerszám és kardszija való Alpacca-fém-vasazatokat — gyalogsági aczélkardokat; gombokat Alpaccafém- és összetételből, csákóra vagy töltéstárczára való czimereket.

NB. Ugyasitt lesznek legközelebbi alkalommal töltéstárcza-, kard-, és közönséges megvédészernyokra való szijak is kaphatók.

Singer Ignác és társ

újan nyitott férfiruhatárában, nagyhidútcza 9 számú Haris-féle házban kész

nemzeti egyenruhák,

mint: buzavirág-kék atilák, szürke posztó- vagy toskingnadrággal együtt 16 — 18 pf.

szürke köpenyek

pedig 7—8 pfjávali jutányos áron kaphatók.

Hasonló öltözetek elkészítése vagy szállítása megrendelés utján egész századok számára is a leggyorsabban eszközöltetik.

V á c z o n

baráttéren a 10. számú egész ház jövő sz. Mihály-napra kiadandó, melly áll 7 szobából (ezek közt öt ki van festve), 2 konyhából; egy kis és egy 800 akóra való pinczéből és egy házi nagy kocsiszinből; továbbá 8 darab marhára való istállóból, 2 kamarából, sertésólakból, 4 padlás-, nagy-udvar-és egy kis kertből az utczára. Ez iránt a fennevezett házban értekezhetni.

Hevesi dinnyék.

A Józseftéren, 223. számú ház gondviselőjénél, mindennap a legillendőbb áron kaphatók. Ezen élvezetes gyümölcsfajból minden héten kétszer új szállítás érkezik.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.